

[Skræppenborg-Nielsen.]

melde sig ind i vor sammenslutning, Dansk Tunghøreforening, og at man inden for stat og kommune ville bane vejen i et arbejdsgiverforhold som lysende eksempel for private erhverv, sådan som den nye revalideringslov hjemler det. At det hele måtte blive mere end formularer og papir og give hårdt ramte medmennesker en samfundsmæssig ligestilling ... Somme tider synes man, at raske mennesker mangler fantasi.“

I dette interview blev der talt om den nye revalideringslov; der blev sagt, at den indeholdt for mange formularer og for meget papir, og det skal nok være rigtigt; herom er der vist desværre ingen tvivl. Og nede i Amaliegade, i invalideforsikringsretten, er man bogstavelig talt ved at drukne i gammelt papir og kan ikke komme af med det, fordi en lov fra omkring århundredskiftet delvis forbyder dette. Hvad gør man så? Hvad er man så nødsaget til at gøre for at skaffe plads, når nu en del af papiret ikke må smides væk for lovgivningsmagten? Jo, man søger folketingets finansudvalg om tilskud til at sortere papiret. Det er et meget stort arbejde, det koster ca. 80 000 kr., for efterhånden — siden den første lov om invalideforsikring trådte i kraft den 1. oktober 1921 — har der ophobet sig ikke mindre end 400 000 sager, der fylder 7 000 m, eller 7 km, løbende hyldeplads, og jeg skal da slet ikke blive forbavset, om andre statsinstitutioner har det som invalideforsikringsretten, at de er ved at drukne i gammelt papir.

Det, der her skal til, er ganske simpelt, at loven fra omkring århundredskiftet må ændres; det er på mange områder alt for dyrt for staten fortsat at opbevare alt dette papir, i almindelighed til ingen verdens nytte. I sandhedens interesse må jeg dog sige, at efter at sagen har været til behandling i finansudvalget og foreløbig er udsat, er der gode chancer for, at en nyordning inden længe vil blive lovfæstet, men der skulle altså 7 km papir til, før der skete noget.

Et par eksempler til. I dag er forholdet det, at staten ifølge gældende sygehuslov refunderer de by- og amtskommunale sygehuse ca. 60 pct. af disse sygehuses årlige driftsudgifter, medens resten af driftsud-

gifterne, ca. 40 pct., betales af amterne, kommunerne og sygekasserne. De, der kender lidt til det, ved, at sygekassernes regulativmæssige betaling for deres medlemmers indlæggelse på et sygehus af naturlige årsager ikke er ret stor, vel omkring 10 pct. af sygehusernes samlede driftsudgifter. Heraf refunderer direktoratet for sygekassevæsenet, altså staten, efter gældende lov 25 pct., hvorefter sygekassernes andel i sygehusernes driftsudgifter reelt går helt ned til ca. 8 pct., medens statens faktiske andel stiger tilsvarende. Sygekassernes andel i sygehusernes driftsudgifter på de nævnte ca. 8 pct. medfører imidlertid, at en meget stor og tidkrævende administration er nødvendig, en administration, der uden større skade for nogen helt kunne undværes. Det, der i denne forbindelse skal til, er ganske enkelt dette, at der i den nugældende sygehuslov bør optages en bestemmelse om, at statens tilskud til de by- og amtskommunale sygehuse er betinget af, at al behandling på disse sygehuse skal være vederlagsfri. Kan vi herinde, forhåbentlig inden længe, blive enige om en sådan tilføjelse til sygehusloven, er jeg udmærket klar over, at sygekassernes andel på ca. 8 pct. skal betales enten af staten eller af de respektive by- og amtskommuner. Jeg er til gengæld helt overbevist om, at man kan spare det samme beløb og mere til i administrationsudgifter.

Det er altså min opfattelse, som allerede nævnt, at der såvel statsligt og kommunalt som privat kan spares formidable summer i administration, og den væsentligste forudsætning for, at noget sådant kan ske, er bedre, lettere overskuelige og forenklede love, love, der kan tydes og forstås ikke blot som nu af et lille mindretal af befolkningen, men helst af mange flere.

Nu er det imidlertid ikke staten som sådan, der altid går foran med hensyn til at skabe mere administration, selv om det ofte sker, men også andre kan godt følge med. Jeg tænker her først og fremmest på den nye overenskomst, der fra den 16. april 1961 er trådt i kraft vedrørende forholdet mellem læger og sygekasser og er godkendt af socialministeriet. Hvis til eksempel denne overenskomst i princippet kommer til at danne skole også for andre erhverv end netop lægernes, så tror jeg eller rettere så